

Telegrafu Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna

APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegrafu Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegrafu Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Biserica și politica

Din cercuri interesate se lansează în ultima vreme cu o perzistență ciudată sponul că Biserica nu-și păstrează neutralitatea față de luptele politice, că se amestecă în politică și prin aceasta abdică dela unica ei datorie care este aceea de-a face cunoscut oamenilor pe Isus Hristos cel Intrupat. Se merge atât de departe pe calea aceasta, încât se contestă Bisericii dreptul de-a avea vre-un punct de vedere în ce privește orânduirea vieții sociale, de-a avea vreo idee, de-a da vre un îndemn, de-a lua vreo atitudine pentru sau contra în mijlocul frământărilor vieții de azi.

Chiar un om ca dl Rădulescu-Motru s'a aflat să cugete în felul acesta (Biserica și politica, în revista «Țara de Mâne» de pe Noemvrie—Decemvrie 1936), afirmând că creștinismul nu e altceva decât raportare la persoana lui «Christ», fără ca această raportare să aibă vre-un efect în relațiile și atitudinile sociale ale credinciosului și ale Bisericii. Nu cred că știe dl Rădulescu-Motru, că acesta e punctul de vedere extrem protestant. E doctrina lui Calvin și Luther, reînviată de teologia dialectică a anilor de după război, că credința în Hristos n'are nici un efect etic, că creștinismul nu conține nici o obligație morală pentru credincios, că eticul nu constituie un criteriu după care să se recunoască prezența creștinismului și existența credinții.

Dar amintind că punctul acesta de vedere antietic e părăsit azi și de foștii teologi dialecticieni (Emil Brunner, Gogarten), nemai apărându-l decât calvinul Karl Barth, îi aducem la cunoștință dlui Rădulescu-Motru și celor ce încep să vorbească recent ca Dsa, că creștinismul ortodox e și viață nouă, socială și individuală. Creștinismul nu se lasă înghesuit într-o latură platonice a existenței omenești.

Intenția aceasta, care se vedește sub toate acuzele că Biserica face azi politică, nu poate fi satisfăcută de creștinism. Centrul în creștinism este desigur, persoana lui Dumnezeu, Hristos. Lui se roagă credinciosul, cu El vorbește, pe El îl contemplă, dela El primește, «tot darul de sus și toată darea cea bună»; dar Isus Hristos îi spune credinciosului anumite lucruri și-l îndeamnă la anumite atitudini, îi umple sufletul cu o viață nouă pe care este îndatorat s'o poarte în văzul oamenilor mărturisindu-l pe Hristos nu numai cu cuvântul, ci și cu purtarea. Din Isus Hristos derivă și o anumită morală și deci o anumită ordine socială.

Cei cari vreau să se evaporeze Biserica din mijlocul vieții, o acuză că face politică atunci când are de spus și ea un cuvânt într-o chestiune de viață obștească românească. După ei Biserica nu are voie să fie nici naționalistă, nici internaționalistă, nici pen-

tru familie, nici contra familiei, nici pentru comunism, nici contra comunismului, n'are voie nici să laude o faptă nobilă a vre-unui bărbat politic, nici să blameze una păcătoasă a altui bărbat politic. Biserica nu mai are nici un drept să se pronunțe.

Dacă trebuie să spunem un cuvânt în chestiunea aceasta, apoi iată-l: Desigur, dacă prin politică se înțeleg diferite metode, diferite tehnici de îmbunătățire a vieții dintr'un stat, Biserica n'are dreptul să aprobe pe una și să respingă pe alta; ea nu poate unge cu mirul prestigiului religios o metodă care este tot așa de relativă ca și alta. Oamenii din Biserică pot, ca oameni nu ca reprezentanți ai Bisericii, opina că în împrejurările date ar fi mai bună metoda cutare pentru îmbunătățirea referințelor obștești. Biserica însă ca instituție n'o poate face.

Dar când, domeniul politic se extinde cu pretențiile sale și asupra concepțiilor de viață, și o grupare politică susține, chiar cu mijloacele puțin filosofice ale obișnuitelor lupte politice, o concepție de viață care se bate cap în cap cu concepția creștină,

atunci Biserica nu mai poate sta pasivă, ci e datoră să-și apere doctrina atacată, e drept mai mult pozitiv expunându-și și răspândindu-și doctrina sa, decât negativ. Atunci nu mai e Biserica vinovată că face politică, ci e vinovată acea organizație care sub masca politică, face ceva cu mult mai mult decât politică: răspândește o concepție despre lume opusă creștinismului.

Sau Biserica n'are o concepție despre lume, nici în fața comunismului? Aceasta o pot spune numai cei ce uită că Isus Hristos e Fiul lui Dumnezeu, iar comunismul — refuză credința în Dumnezeu.

Așa s'a putut auzi în zilele acestea reproșul că Biserica a greșit participând la înmormântarea eroilor Moța și Marin. Dar pe lângă faptul că Biserica e datoră cu serviciile sale religioase oricărui credincios al ei, ea n'a putut să nu glorifice jertfa eroică a acelora cari au murit luptând împotriva dușmanului declarat al lui Hristos, indiferent din ce grupare politică au făcut parte. Numai o mentalitate profund eronată poate afirma că Biserica face politică atunci, când ia atitudine împotriva celui ce-o dușmănește de moarte și azistă cu rugăciunile sale pe cei căzuți în luptă cu acel dușman.

RUGĂCIUNE

— Rostită de I. P. S. Sa Mitropolitul NICOLAE al Ardealului, în biserica Sf. Ilie Gorgani din Capitală, în ziua de Sâmbătă, 13 Februar 1937, la înmormântarea în Bucureștii Noi a eroilor Ioan I. Moța și Vasile Marin —

«Doamne, Dumnezeul nostru, care cu înțelepciunea Ta cea negrăită ai zidit pe om și ai așezat hotare vieții lui, ascunse numai întru știința Ta, către Tine, Stăpâne, ne ridicăm mâinile și inimile când se desparte om de om și se desfac legături scumpe, pe cari Tu le-ai rânduit și le-ai binecuvântat pe acest pământ trecător, ca să se găsească iarăși în viața cea fără de sfârșit.

Unde jertfa omului e mai mare și mai curată, acolo ești și Tu, Atotțitorule, mai aproape. La picioarele Crucii și înaintea jertfei izbăvitoare a Unuia născut Fiului Tău și Mântuitorului nostru, covârșii de milostivire Ta, ne amuțesc cuvintele pe buze, dar ni se pleacă genunchii și inimile în smerită închinare către Tine, iubitorule de oameni.

Tu ai hotărât să chemi pe calea jertfei, întru odihna care este la Tine, pe robii Tăi, iubiiții noștri fii și frați IOAN MOȚA și VASILE MARIN — și lângă sicriul, care poartă ceace a fost trecător în ființa lor, gândurile și simțămintele noastre se preschimbă în cucerită rugăciune pe care o înălțăm către Tine, Părinte al îndurărilor.

Nu să plângem am venit aici, căci smerenia cugetului nostru în fața bunevoii Tale de a primi jertfa aleșilor Tăi, nu ne îngăduie să însoțim cu plângere sfârșitul vieții lor. Ci am venit să-ți mulțumim,

Părinte, că ni i ai dăruit așa de mari și curați cu sufletul, ca să se învrednicească a primi duhul credinții până la moarte, duhul jertfirii de sine, care este scara cea mai aleasă, dată nouă oamenilor, de înălțare către Tine.

În răscrucea patimilor prin care a trecut poporul românesc în lunga sa istorie, Tu, Cărmuitorul soartei lui, ai întărit inimile părinților noștri întru răbdare de mucenici; Tu, ca răsplată ne-ai trimis slobozenia din legăturile robiei de veacuri — și tot Tu ai așezat țara făgăduinței, pe care ne-ai hărăzit-o întru bunătatea Ta, pe temelii jertfei fără de seamăn a celor mai buni și mai viteji fii ai neamului nostru. Și dacă în bucuria amestecate a biruinții dobândite am uitat poruncile Tale și ne-am plecat urechile spre ispitele amăgitoare ale păcatelor cari scoabară și duc la pierzare neamurile, iartă-ne, Doamne, rătăcirea și dăruiește-ne tăria întoarcerii din nou pe căile Tale!

Slăvimu-Te pe Tine, Părinte, că ne-ai trimis lumina pilduitoarei jertfelnicii a aleșilor Tăi Ioan și Vasile, ca să ieșim din întunericul nepăsării, al îndoielii și a oricărei micimi de suflet în urmărirea destinului nostru. În judecățile Tale, ne-pătrunse de mintea omenească, i ai dus departe de noi, totuși în țara aceleiași frații de sânge, la lupta grea purtată pentru Crucea și Impărăția Ta, ca astfel

jertfa lor să strălucească cu atât mai limpede, înaintea ochilor noștri, în toată frumusețea ei, desbrăcată de orice interes legat de pământ.

Slăvimu-Te pe Tine, Hristoase Dumnezeule, că ai învrednicit poporul nostru, ca din mijlocul lui să alege ostași credincioși pentru lucrul Tău, cari de dincolo de moarte ne trimit solia și mărturisirea credinții lor, cum numai de pe buzele marilor Tăi mucenici din veacurile dela început a răsunit în lume: «Eu așa am înțeles datoria vieții mele. Am iubit pe Hristos și am mers fericit la moarte pentru El!» (Din Testamentul lui Moța).

Binecuvântată să fie vatra familiară și iubitorii părinți cari au crescut aceste odrasle scumpe în grădina neamului nostru; ei nu-și vor vedea fiii în jurul lor aici pe pământ, dar cu atât mai mult se vor ridica cu gândul la cer, unde s'au înălțat sufletele lor. Tu, Izbăvitorule, care ștergi lacrimile celor îndurerăți, ocrotește cu mângăierile Tale soțiile credincioase ale celor chemați la Tine și inger păzitor trimite copilașilor lor.

Tu, Mântuitorule, care ne-ai răscum-părat cu scump sângele Tău vărsat pe Cruce și nu lași nici o jertfă neprihănită fără binecuvântarea Ta, fă să ro-dească jertfa plăcuților robilor Tăi Ioan și Vasile, pe pământul țării noastre, pe care au iubit o din toată inima lor, roadele virtuților cari înalță neamurile și le fac biruitoare împotriva puterilor întunericului. Revarsă în sufletele fiilor poporului românesc duhul credinții care mută munții, duhul iubirii care toate le rabdă și niciodată nu piere, duhul nădejzii care leagă inimile de țelurile cele mai presus de fire ale vieții ce se înfrățeste cu jertfa. Trimite conducătorilor poporului nostru duhul înțelepciunii și al înfelegerii, duhul sfatului și al puterii, ca să cunoască planurile Providenții Tale. Pogorâ în inimile tinerimii noastre duhul ascultării de voia Ta cea sfântă, duhul rugăciunii și al muncii, duhul jertfelniciei care s'a sălășluit în aleșii Tăi Ioan și Vasile.

Biserica Ta, clădită pe jertfa Ta pe Cruce, prin noi smeriții slujitorii ei, însoțește cu binecuvântările ei sufletele robilor Tăi Ioan și Vasile pe drumul veșniciei și dacă oameni fiind, trup purtând și în lume viețuind, au căzut în neascultarea poruncilor Tale, Tu ușurează-le, iartă-le, lasă-le toate greșelile cele de voce și fără de voce, cele cu știința și cu neștiința, iar sufletele lor, ca pe ale slugilor Tale celor bune și credincioase, primește-le întru bucuria Ta, stăpâne în corturile dreptilor, le așează și le odihnește pe ele. Căci ei au împlinit cuvântul ce ni l-ai dat prin ingerul Bisericii Tale: «Fii credincios până la moarte, și-ți voi da ție cununa vieții» (Apocalips 2, 10).

Binecuvântate să fie numele lor în cartea veșniciei Tale și neuitată să rămână amintirea lor în neamul nostru, din veac în veac!

Tu ne-ai dat nădejdea vieții celei veșnice, întru care în legătură cu Tine, primim cu supunere ceace ne dai și cu smerenie dăm ceace ne iai, căci Tu ești Dumnezeul nostru și Tine se cuvine toată cinstea, slava și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Amin!»

Intorși acasă

E măreață nația românească, atunci când se deslănțuește spontan și total în manifestarea tainelor sale celor mai intime. Am crezut, și ca mine au crezut desigur mulți, că românul nu este în stare să tresalte din toate resorturile ființei sale, decât numai când e pătimăș, când — mai cu seamă — e asmuțat în efemerele încăierări politicianiste; și n'am putut crede că acelaș român se poate inclina până la proșternere în fața marilor fapte, că poate plânge cu șiroaie de lacrimi măreția jertfei. Sânt convinși că el nu plânge din milă, ci din noblețe și înaltă simțire. Fac din aceasta caz de mea culpa, îndrăsnind a încresta în rândurile ce urmează fapte și lucruri, prin prisma cărora se va judeca în viitor sufletul unei generații desnădăjduit de sensibilă la imperativele vremii.

Au sosit în capitală rămășițele pământești ale celor doi eroi: Moța și Marin, — căzuți pe câmpul de onoare al infernalei bătălii dela Majadahonda, pe pământul Spaniei celei ciuruite de gloanțe și sfârțicate de suferințe până aproape de desfigurare.

Au sosit, din îndepărtata peninsula iberică, moaștele a doi martiri ai cauzei crucii lui Hristos, cari înainte cu 70 zile au pornit în cruciadă sfântă împotriva lui Satan, distrugătorul ordinii celei de Dumnezeu voite. S'au întors acasă două sicrie, în care se odihnesc mădularele pământești cari până mai ieri au purtat două suflete mari, distinse, asemenea cărora plaiurile românești au cunoscut puține. Ni-au venit, înveșmântați în giulgiul tricolor al martiriului, cei cari au acceptat de bună voință și conștient tăcerea morții, lăsându-ne să înțelegem, — noi, cei rămași, — că împărăția lui Dumnezeu se cucerește cu prețul supremei jertfe.

Hristos, cel din nou scuipat, batjocorit și răstignit; națiunea, oropsită și martirizată de impostori, — iată cele două realități mărețe, pentru care și-au dăruit viața Ion și Vasile ai noștri. Desigur, că gândul cel din urmă ce li-a înfiorat simțirea, a fost biruința lui Hristos și a națiunii lor draji.

S'au întors în țara lor, în pământul îngrașat cu sângele strămoșilor lor, doi frațiori luceferi, pentru a ne spune, să nu dăm odihnă sufletelor și trupurilor noastre, până ce nu vom restabili echilibrul stricat de răi și dușmani al balanței neamului românesc, echilibru pe care Dumnezeu l-a stabilit.

Iată crâmpee de gând, ce cu siguranță au inundat câmpiile sufletului zecilor și sutelor de mii de români, ce-au fost prezenți la datoria primirii marilor eroi naționali în capitală. Codri de brațe românești s'au înălțat, ca să dea ultimul lor salut celor cari au fost și să mângăie pe cei rămași îndurerăți. Niciodată n'aș fi putut crede că n'cea poreclită Sodoma să se strângă atâta râvnă sfântă la un loc și ca românimea să fie capabilă de atâta trist entuziasm. Lacrimile, ce s'au rostogolit calde peste obraji și fețele înfiorate de emoții, au dovedit aceasta cu prisosință.

O țară întreagă a deplâns pe iubirii noștri dispăruți. În fiecare gară, pe unde a trecut trenul muceniciei românești, au ieșit fiii neamului acestuia întru întâmpinare; în fiecare gară s'a plâns mult — mult de tot: la Cernăuți, T. Murăș, Cluj, Orăștie, Sibiu etc.; în fiecare

loc românii au răspuns prezent la apelul cel mare al conștiinței. În asemenea împrejurări era legitimă întrebarea, ce flutura pe buzele multora: Ce va face capitala? Și capitala a răspuns cu prisosință; capitala a răspuns prin cei mai buni ai săi. Toți aceștia au ieșit la impunătoarea procesiune, să conducă pe cei doi martiri în Casa Domnului, unde se vor odihni creștinește trei zile. Da, în Casa Domnului vor sta trupurile lor, acolo unde la plecare s'au rugat Tatălui și s'au împărtășit din puterea Dhuhului sfânt, cu ajutorul căreia au luptat pentru Fiul.

Și dacă s'au strâns mulți români la această unică procesiune, a fost strălucită și participarea preoțimii din toată țara. Aceasta, în grup masiv de aproape 100, înveșmântată în odăjdii sfinte, a confirmat încă odată sensibilitatea Bisericii noastre ortodoxe pentru marile probleme ale timpului... Nu cred să fi cuprins vreo procesiune ortodoxă română încă atâtea cinstite fețe.

Facă Domnul ca jertfa celor întorși acasă să rodească într-o profundă înfrățire, sub scutul Crucii Mântuitorului, spre binele Bisericii și al Neamului nostru românesc.

Prof. Al. Popa

Inmormântarea eroilor Ionel Moța și Vasile Marin

Sâmbătă, 13 Februar 1937 s'a săvârșit, în capitala țării, inmormântarea celor doi eroi căzuți pe câmpul de luptă în apărarea creștinismului.

Inmormântarea lor a fost un cortegiu sărbătoreț, național și creștinesc. Fără muzică, fără salve de tunuri, inmormântarea lui Ionel Moța și Vasile Marin s'a dovedit totuși plină de demnitate și de fast.

În 13 Februar reprezentanți ai românismului din întreg cuprinsul României se găseau concentrați la București. Nu din poruncă, ci din curată dragoste trimișii tuturor claselor sociale, ai satelor și orașelor românești, au ținut să însoțească coborârea în mormânt a celor mai bravi și mai desinteresați fii ai neamului nostru.

La ora 11 a început în biserică sf. Ilie Gorgani slujba religioasă, săvârșită de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, asistat de P. S. Sa Episcopul Vartolomei al Râmnicului, de P. S. Sa Pocitan, vicarul Patriarhiei și un sobor de preoți.

La sfârșitul slujbei I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae a rostit o rugăciune-cuvântare, care prin conținutul ei ales a înrourat privirile tuturor în lacrimi cu adevărat sfinte. (O publicăm la alt loc al foii. Red.)

S'a format apoi cortegiul, în fruntea căruia se purtau cununile, praporii și venea corul funebral. Au urmat diaconii, apoi câteva sute de preoți, înveșmântați în odăjdii, și episcopii asistenți. Carul mortuar, împodobit cu flori și tricolor, a fost tras de 72 tineri. În urma lui veneau părinții celor doi mucenici, soțiile, copilașii și rudeniile apropiate, apoi convoiul nesfârșit de delegații din țară, îmbrăcați în costume naționale, unii cu făclii, alții cu buciune, alții cu felinare aprinse în mâni. Toate trotuarele, balcoanele, ferestrele și terasele caselor, pe întreg parcursul celor zece kilometri, dela biserică sf. Ilie Gorgani până la Mausoleul dela Bucureștii Noi, erau o mare de capete. Sute de mii de bărbați și femei, civili și ofițeri, intelectuali și muncitori, stă-

teau cu lacrimi în ochi, cu mâna dreaptă întinsă spre salut, în mâna stângă ținând o luminare aprinsă și neclintii înfruntau vântul și ninsoarea...

Convoiu s'a scurs maestros păstrând o religioasă tăcere de rugăciune. Și astfel, cu lacrimi multe, cu praporii, cu luminări aprinse, cu drapele, cu flori și cântări duioase, cu tânguiri pornite din clopotnițele bisericilor din București, martirii creștinismului și ai neamului au fost duși și coborâți în mormânt nou, în Mausoleul proaspăt, înălțat în Bucureștii Noi.

Dumnezeu să așeze sufletele lor în corturile dreptilor, în sânurile lui Avram, să-i odihnească și cu sfinții să-i numere!

Pr. S. Căndea

Inzestrarea unor mănăstiri ortodoxe. Secțiile Senatului au luat în discuție, Sâmbăta trecută, proiectul de lege cu privire la inzestrarea unor mănăstiri ortodoxe din țară, cu întinderi de păduri și alte terenuri.

Conform articolului prim din proiect, statul este autorizat să atribuie în deplină și perpetuă folosință unor mănăstiri ortodoxe din țară o suprafață de pădure în întindere totală de circa 17 mii ha. și alte terenuri în suprafață de cel mult 1000 ha. din proprietățile sale, în scopul ca venitul acestor inzestrări să servească exclusiv pentru conservarea și restaurarea clădirilor monumente istorice, aparținând acestor mănăstiri, precum și pentru întreținerea diferitelor școli, ateliere, tipografii, aziluri, orfelinate, instituții de asistență socială și sanitară etc., existente în aceste mănăstiri, sau care se vor înființa.

Care anume mănăstiri vor fi inzestrate, determinarea suprafețelor de teren atribuite fiecăreia, precum și destinația veniturilor, se vor fixa prin regulamentul acestei legi.

Indrumarea și întregul plan de activitate al acestor mănăstiri vor fi făcute de o eforie, compusă din I. P. S. S. Patriarhul României, ministrul cultelor și artelor, și ministrul agriculturii și domeniilor.

Prin regulamentul de aplicare al acestei legi se vor stabili și decrta normele de administrare.

Sedința memorabilă, din 29 Ianuar 1937, ținută la Senat, când s'a desbătut chestiunea ruteană din Bucovina, și în legătură, cazul episcopului unit dela Baia-Mare, n'a schimbat întru nimic nici părerea, nici stilul pătimășii al foilor: Unirea dela Blaj și Farul Nou dela București.

Aceste foi, — catolicești mai pe sus de toate, — susțin cu încăpăținare cunoșcutului animal domestic și cu „înțelepciunea” lui, că actul volnic al împăratului austriac, care în 1782 ia cu puterea biserica ortodoxă dela 1550 și o dă catolicilor, are valoare de lege; ear actul de restituire al Statului român de astăzi este „act abuziv”... Răpirea săvârșită de un împărat străin este, pentru o foaie ca a mitropoliei dela Blaj, foarte legală; ear repararea marelui nedreptăți, reparare săvârșită de un guvern al unui Suveran român, este pentru ultra-catoliceștii noastre foi... „aberație juridică” și... „o rușine națională”... Mai trebuie ceva comentariu?

Apologetul imperturbabil al împăraților dispăruți să poștească, — recomandarea e rostită la Senat, de dl profesor N. Iorga, — și să se ducă la Viena, în Kapuzinergruft-ul habsburgic, ca să-și toarne acolo „generoasele” sentimente față de domnia apusă austriacă a Bucovinei...

Maturul Corp dela București nu putea să tolereze în tăcere mentalitatea care apără nedreptatea și perfidia străinului dușman, și în schimb înegrește actul de justiție al românului; și de aceea a grăit așa cum a grăit.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Ilustre personalități britanice vizitând țara noastră

Trei distinse femei, mult apreciate în Anglia și în străinătate: **Ducesa de Atholl, Lady Layton și Miss Rathbone**, dintre care două reprezentante ale parlamentului englez, și toate apărătoare devotate ale drepturilor românești, au vizitat zilele acestea țara noastră și poporul ei, în dorința de a ne cunoaște exact și din proprie intuire și a ne asigura, că dreapta noastră cauză, de apărare a integrității frontierelor, o vor susține și mai departe în Parlamentul din Anglia și în fața opiniei publice din această țară.

Înapoindu-se dela București, unde li s'a făcut o strălucită primire, care a impresionat adânc pe **Ducesa de Atholl** și pe vrednicele sale însoțitoare, ilustrele personalități britanice au vizitat și **Clujul**, capitala Ardealului. Clujul românesc, la rândul său, de asemenea li-a adus o recunoscătoare și călduroasă primire, exprimându-și omagiile și bucuria pentru interesul deosebit purtat țării noastre și pentru lupta pusă în slujba idealurilor de pace internațională și de statorirea unui echilibru de dreptate în lume.

La festivalul, prezidat de dna **Alexandrina Cantacuzino** și organizat în onoarea nobililor vizitatori, au luat cuvântul, expresiv și mult cuprinzător, fruntașii reprezentanți ai tuturor autorităților clujene.

În numele Bisericii ortodoxe a vorbit **P. S. Episcopul Nicolae**; **Liga Antirevizionistă Română din Transilvania și Banat** și-a rostit sentimentele prin graiul președintelui său, prof. **Ion Lupas**; cuvântul universității l-a adus profesorul **N. Drăganu**; din partea Grupării femeilor române, filiala Cluj, a cuvântat președinta ei, dna **Sofia Meteș**, ș. a.

P. S. Sa Episcopul Nicolae a spus (în limba franceză):

Avem fericitul prilej să salutăm în mijlocul nostru pe distinsele reprezentante ale marelui popor britanic și pe devotatele apărătoare ale libertății și dreptății neamurilor. În afară de bunul Dumnezeu, care prin evanghelia Fiului său ne-a mângăiat și călăuzit în așa de sbuciumată noastră istorie, neamul românesc a avut puțini prieteni; de aceea, cea mai mare parte a lui a fost rostită să trăiască veacuri de-a rândul în robie străină și cruntă. Născuți creștini, noi n'am avut o epocă de viață păgână. Neamul românesc a știut însă să suferă și să creadă în isbânda dreptății sale după cuvântul Scripturilor sfinte care spun: „Cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui”. Mântuirea a venit. Trăim în atmosfera ei caldă și luminoasă. Cu inimile purificate de suferințele seculare, le spunem prietenilor și vrăjmașilor deopotrivă: prea mult știm ce este nedreptatea și robia, decât să li-o putem dori cuiva.

Nu dorim decât să fim lăsați în pace, cu ce este al nostru, după cea mai sfântă dreptate. Îngăduiți-mi, ilustre doamne, să vă aduc din partea bisericii ortodoxe a neamului românesc omagiile profundei noastre mulțumiri și iubiri pentru toată căldura și devotamentul cu care apărați înaintea lumii dreptatea României, zidite cu atâtea jertfe.

Răspunsurile, tot așa de expresive și cuprinzătoare, date din partea celor sărbătorige, — și traduse imediat, frază de frază, din partea dlui profesor **Gociman**, — au fost subliniate cu îndelungi ovațiuni din mijlocul numerosului public, adunat în sala Teatrului Național.

Având prilejul, în această călătorie, să cunoască așezămintele și condițiile de viață ale unui popor finăr din Ardealul scăpat de-o lungă robie, — ale unui popor ajuns în sfârșit stăpân în casa lui, — sântem încredințați, că generoasele și desinteresatele noastre vizitatoare din Anglia au dobândit o perfectă înțelegere a problemelor principale ce ne preocupă, și că plecând spre casă, duc cu sine convingerea neclintită, răsărită din ceea ce au

Probleme-Recensii-Comentarii

Pensionarea forțată a preoșimii. În ședința dela 13 Februar 1937 a Senatului Pr. Aurel Dragoș s'a asociat la comunicarea senatorului Pr. V. Pirtea, cu privire la pensionarea forțată a preoșimii.

Vorbitorul cere o atențiune deosebită din partea dlui ministru al cultelor, atunci când va compune acest proiect de lege, și spune:

Pensionarea forțată a preoșilor să nu se facă, fiind aceasta contrară canoanelor bisericesti și a buneii rândueli din stat. Așa a fost în trecut totdeauna: Dacă a fost într'un sat un preot, chiar în vârstă înaintată, când nu mai putea să servească, primea un ajutor, și din mizerabilul salariu ce-l primea preotul cel în vârstă, trăiau ambii, dar era susținută această autoritate și nu era dat afară dela acel altar și din acea biserică, pentru care el a lucrat, pentru care el a muncit, și pe care el a ridicat-o, și pentru care și-a jertfit viața. Prin urmare, în privința aceasta nu putem să primim nici un proiect de lege, care ar vrea să facă pensionarea forțată a preoșimii.

Crainic Nichifor: *Ortodoxia concepția noastră de viață.* Sibiu, 1937. Tip. Arhidiecezană. Broșură de 31 pagini. Preț: 10 Lei.

Noua publicație formează Nr. 11 din Biblioteca populară «Popasuri Duhovnicești» și conține una din luminoasele conferințe ținute recent de dl prof. universitar Nichifor Crainic.

Conferențiar născut, dl N. Crainic ne dă o lucrare solid zidită, ear ca formă de-săvârșită. Inteligența autorului, sprijinită de o vastă cultură, izbutește să prezinte cetitorilor o îndemânatecă și originală expunere a subiectului, și să alcătuească astfel una dintre cele mai prețioase publicații din biblioteca „Popasurilor Duhovnicești”.

Reamintind admirabila viziune despre Biserica a marelui scriitor din vremea clasică a creștinismului, *Dionisie Areopagitul*, care identifică Biserica cu însași opera de rezidire a lumii săvârșită de Mântuitorul, autorul spune:

Acest organism spiritual, vast cât lumea, având în cap pe Hristos Pantocratorul și membre toate făpturile rânduite în trepte ierarhice, nu prevede nicăiri un scaun special pentru sfântul părinte dela Roma. Hristos e actualitatea veșnică a Bisericii; ear un vicar, adică un locțiitor, ar însemna absența sau concediul lui Hristos din ea. O asemenea erezie și o asemenea trufie nu-și au locul în concepția noastră ortodoxă, unde membrii aceleiași trepte ierarhice sânt egali prin sarcina harică, iar nu prin drept de moștenire istorică sau de stăpânire asupra lumii.

Ierarhiile, dela cele pur spirituale până la cele pământești, se disting în deosebi prin aceste sarcini pe care superiorii le au față de inferiori. Cu cât e treapta mai înaltă, cu atât sarcina e mai mare, față de subordonați. A purifică, a ilumina și a desăvârși pe cei de sub tine însemnează a te face sluga lor, după cuvântul lui Hristos...

...In natură creată nu există uniformitate, ci o năsfârșită varietate. Fiecare lucru e ceva aparte și participă la bucuria de a trăi și de a adora pe Dumnezeu după capacitatea variată cu care a fost înzestrat prin creație. Egalitatea, fraternitatea și libertatea, în sensul material și anarhic, cum le-a înțeles revoluția franceză, sau uniformitatea, pe care vrea s'o realizeze comunismul, sânt utopii,

văzut și auzit, că: neamul viguros și muncitor din România nouă, care în drumul progresului năzuște să se înalțe alături de celelalte neamuri ale Europei, merită tot sprijinul și toate simpatiile atât ale Marelui Britanii, cât și ale celorlalte țări doritoare să asigure pacea și siguranța tuturor.

adică lucruri ce nu corespund cu nimic din constituția ierarhică a lumii. În creștinism, egalitatea îndreptățește pe toți la mântuire; fraternitatea obligă pe cei puternici față de cei slabi, pe cei bogați față de cei săraci, pe superiori față de inferiori, și tot astfel de jos în sus; iar libertatea, adică voința proprie, e însuși principiul prin care aderăm la încadrarea noastră în ierarhia spirituală primind sarcinile și îndatoririle necesare mântuirii și desăvârșirii. Viața în ierarhie se întemeiază pe consimțământul dragostei, iar consimțământul fără libertate nu există.

Ortodoxia îmbrățișează în mod egal pe oameni, orcare ar fi dotația și capacitatea lor naturală. Pentru ea nu există clase sociale, sau categorii preferite în dauna altora. Greșala altor formațiuni religioase, de a se sprijini pe anumite clase împotriva altora, e străină de spiritul Bisericii noastre.

Chestiunea raportului dintre ortodoxie și naționalism este lămurită astfel:

Ucenicii Domnului pornind la apostolat, n'au făcut-o cu gândul de a reduce neamurile la vre-un fel de esperanto universal, ci harul Domnului li-a dat darul de a grăi limbile tuturor neamurilor la care mergeau. Catholicismul, impunând popoarelor una și aceeași limbă, cea latină, desconsideră sensul minunii din ziua coborârii Duhului Sfânt. Ortodoxia se conformează sensului acestei minuni, respectând graiul și individualitatea etnică a fiecărui neam. Națiunile, prin urmare, sânt unități variate ale naturii create și ele intră ca atare în organismul ierarhic al Bisericii. Dionisie Areopagitul, vorbind de atribuțiile ingerilor, ne învață că fiecare cetate și fiecare națiune își are arhanghelul ei călăuzitor. Cu alte cuvinte, unitățile naturale ale neamurilor participă ca atare la viața ierarhică a spiritualității creștine.

Ortodoxia, în organizarea ei pământească, oglindește perfect acest spirit al doctrinei când își modelează formele locale pe trupul național. Sânt atâtea biserici, câte națiuni ca tot atâtea fragmente locale ale Bisericii ecumenice sau cosmice. În toate aceste unități locale sânt valabile aceleași ierarhii, aceleași funcții harice ale lor, aceeași dogmă, același crez în mântuire. Catholicismul, făcând din scaunul vicarului unicul său centru, universalizează ceea ce e local, — pe când ortodoxia localizează ceea ce e universal. Căci capul Bisericii noastre nu e un vicar oarecare, ci însuși Hristos Pantocratorul. Iar Hristos, ca fire dumnezeiască, e prezent pretutindeni, e pretutindeni și în orice loc centrul și focarul vieții noastre.

Broșura dlui profesor Nichifor Crainic o recomandăm călduros tuturor doritorilor de carte bună și creștină.

Chestiunile de politică bisericească dela noi, — interesând deopotrivă cler și mireni, stat și biserică, — sânt studiate cu neobosită râvnă și cu perfectă înțelegere de activul profesor universitar dela Cluj, dl O. Ghibu.

Un efect salutar al studiilor sale, cu o așezare temeinică, ce n'o pot sgudui nici cei mai neîmpăcați adversari ai istoricului dela Cluj, este faptul că statul român a ajuns în proprietatea unor însemnate imobile, până acum deținute prin abuz de organizațiile catolice.

În broșura sa mai nouă, *Sfinții unguri în România*, (preț: 15 Lei), autorul arată cum catholicismul unguresc nu s'a sfiit să facă din Hristos un Dumnezeu specific maghiar, cu misiunea unică de-a ocroti Ungaria „mileneră”. Roluri la fel sânt atribuite: Maicii Domnului, zugrăvită de unguri cu coroană ungurească pe cap; alături de evangheliștii, apostolii și mucenicii Bisericii creștine, — și chiar mai pe sus de dânsii, — sânt instalați: regii unguri Ște-

fan și Ladislau, principele Emeric, fiicele de regi Margareta, Elisabeta și alți sfinți, patroni de biserici și orașe, — sfinți unguri, în cinstirea cărora se desfășoară an de an manifestații de „refacere a Ungariei milenare”.

Dacă Vaticanul a intervenit, în mod „confidențial”, pentru înlăturarea „sfinților” unguri din Liturghierul maghiar-latin, rămâne de văzut rezultatul intervenirii sale.

În orice caz studiile și documentele privitoare la politica religioasă a României întregite, lucrări ce apar sub direcția profesorului O. Ghibu și în editura Ligii Antirevizioniste Române, trebuie citite și răspândite în interesul obștesc al țării noastre, care vrea să trăească și să rămâne așa cum e: românească.

Problema îngrijirii pentru educația dată tinerimii școlare preocupă de sine înțeles, în mare măsură, și episcopatul nostru ortodox.

Astfel, în zilele săptămânilor trecute, P. S. Episcop Nicolae al Clujului a ținut să viziteze școalele secundare clujene și să asiste la lecțiile de religie.

În seria vizitelor episcopesti, P. S. Sa a venit, în 10 l. c., la Seminarul pedagogic universitar, unde însoțit de dl V. Ghidionescu, directorul seminarului, o urmărit până la sfârșit ora de religie în sala clasei a III-a.

În vorbirea ținută elevilor, cu prilejul acestei vizite, Prea Sfințitul Episcop, manifestându-și bucuria, și ca fost profesor, de a sta aproape de tineretul școlar, remarcă rolul bisericii în viața omului, puterea însemnată, cuprinsă în ceea ce numim religie, și rezultatele binefăcătoare izvorâte din credința și nădejdea în Dumnezeu. Viața fericită și trainică, spune cuvântul arhieresc, vom avea numai din colaborarea armonioasă între cele două mari instituții: Biserica și școala.

Vizita vlădicească a produs deosebită înrăurire atât asupra elevilor, cât și a corpului profesoral dela Cluj.

Vedenii apocaliptice. — Urmărind paginile ziarelor, cu veștile ce ne vin din răsăritul și apusul bătrânului continent, o zgudure de suflet se produce în cele dinlăuntru ale noastre. Frați latini — în apus — sângerează mereu, pândiți de „feara cea cu zece coarne și șapte capete” din Apocalipsa sf. Ioan.

Dacă au fost timpuri când cartea „descoperită” prin vedenie apostolului s'a citit, aducând convenita mângâiere sufletelor urmărite de cei dintâi prigonitori ai „Mielului”, apoi azi, prin timpul ce-l străbatem, gândul spre ea ni se duce, și cetindu-o înțelegem multe din vedeniile ei și, plini de mângâere, ne întărim.

Feara ce „și-a deschis gura sa spre hule asupra lui Dumnezeu” și face „răsboi cu sfinții” (Ap. 13, 6—7), s'a arătat lumii și poartă luptă râvnind tronul din împărăția întunerecului.

În slujba ei se găesc mulți rățăciți, ear ea caută să-și câștige și mai mulți, „amăgind pe cei ce locuesc pe pământ, prin semnele ce li s'au dat să facă, iar pe câți nu se vor închina chipului fearei, putere au ca să-i ucidă” (13, 14—15).

Evenimentele azi se petrec întocmai. Amăgirile iudeo-comuniste se răspândesc pretutindeni, și dacă nu cad toți pradă, este că știu din ce izvor curg „bunătățile” și știu să le întâmpine la timp.

Iubitorii de patrie, de latinătate și de Hristos se opun, — dar sângele lor curge și cei mai buni din ei cad. „Fericii cei morți, ceice de acum mor întru Doamul. Da, grăește Duhul, odihnească-se de ostenelile lor, căci faptele lor vin cu ei” (14, 13): *Domnul îi răsplătește și a Lui e judecata.*

Sentița ce ni-a lăsat-o sf. Ioan la porunca ingerului zice: „Cine ia pe alții robi, de robie are parte; cine cu sabia va ucide, trebuie să fie ucis de sabie” (30, 10). Două sentițe — date de curând publicității — au făcut să cadă, în fața plutonului de execuție, pe cei mai de seamă fost „tovarăși” ai dictatorului roșu dela Moscova... Așa știe să-i „lichideze” azi tovarășul Stalin. Ear mâne? Poate... va fi rândul lui.

Căci nimeni și nimic nu scapă nerăsplătit.

Mielul lui Dumnezeu a biruit moartea, a biruit lumea cu ispitele și loviturile ei, spunându-ne: „Cu voi sânt până la sfârșitul veacurilor”.

Și Babilonul apocaliptic al acestor zile trebuie să cadă, iar trimisul Domnului să vestească: „A căzut! A căzut Babilonul cel mare și-a ajuns locaș demonilor, pușcărie tuturor duhurilor necurate, și colivie paserilor urâte omului” (18, 2).

Celce va birui în sfârșit, este Acela pe haina și coapsa căruia scrie numele: „Împăratul Împăraților și Domnul Domnilor” (19, 16).

Potrivit acestor făgăduințe descoperite Apostolului și prin el nouă, urmașilor, pășim încrezători înainte, luptând împotriva duhului celui rău și având credința biruinții finale.

Pr. Gh. Bordean.

La săvârșirea tainei Sfintei Cununii — În atențiunea mai ales a tinerilor parohi —

Astăzi, când dușmanii inverșunați ai lui Hristos, Sfințitorul nunții se sbuciumă pe toate căile pentru a distruge unitatea și indisolubilitatea ei, se cere negreșit o deosebită atențiune din partea acelora, cărora li s'a dat s'o săvârșească.

Se întâmplă că, tocmai la săvârșirea acestei taine mari, uneori greșim și nu observăm de-ajuns condițiile ce ni se cer înainte de-a administra taina propriu zisă, și, în felul acesta, nu de puține ori comitem greșeli greu de reparat.

Se știe că, atunci când doi tinări vor să pună bazele unei familii creștine, merg la preotul mireșii — cu dispensă se poate la al mirelui — și încheie „protocolul buneiînvoiri”, prin care își exprimă dorința de-a se uni unul cu altul prin taina nunții. După încheerea acestui act preotul face convenitele „strigări”, în trei Dumineci sau sărbători.

Importanța strigărilor este covârșitoare mai ales atunci, când preotul nu-și cunoaște bine toți credincioșii, sau atunci când mirii nu sânt din același sat.

Preotului i se mai cere ca imediat, — dacă mirii nu sânt din aceeași parohie, — să anunțe oficiul parohial din parohia respectivă despre încheerea protocolului buneiînvoiri, pentruca și acolo să se facă convenitele strigări.

În timpul dela încheerea protocolului buneiînvoiri și până la nuntă, preotul trebuie neapărat să facă catehizație, lucru care nu se prea face și care totuș e un mijloc însemnat de pastorație.

În cadrele ei se poate afla dacă nu cumva tinării sânt constrânși a se cununa unul cu altul, — în acest caz poți să previi un rău de mai târziu. Vom avea de-a face uneori cu tineri cari nu s'au bucurat să urmeze școala primară, și nici măcar rugăciunea domnească n'o știu rostii fără greșeli, necum să știe datorințele creștinești necesare orcării bun credincios.

Vom avea de-a face cu unii lipsiți de orice fel cunoștințe despre religia lor, despre decalog, fericiri, taine, păcate, despre cele 7 daruri ale Duhului Sfânt, cele 9 porunci bisericești, despre datoririile față de Dumnezeu, față de aproapele și față de ei înșiși.

Toate acestea le putem sădi sau resădi în inimile tinerilor, în cadrele catehizației.

Să nu pierdem dar bunul prilej, dacă voim să avem o biserică vie, gata oricând de jertfă pentru triumful luminii amenințate de puterile întunerecului.

După cununie preotul cununător, dacă mirele este din altă parohie, imediat înștiințează pe preotul respectiv despre încheerea tainei Cununii între cei doi căsătoriți, spre mai bună evidență.

Îndeplinind exact toate celea ce se țin de taina sfintei Cununii, vom evita multe urmări rele sau neplăcute, vom da o mai bună educare credincioșilor noștri spre întărirea Bisericii lui Hristos cu fii devotați și gata de jertfe pentru apărarea ei.

Lupta pastorației e mare și frumoasă, n'avem să năzuim decât spre desăvârșirea ei.

Pr. Adam Marcu

Rectificare. In ziarul «Universul» de Duminecă 21 Februar a. c. părintele Dr. R. E. Iacob scrie un articol în legătură cu pensionarea preoților ardeleni, în care afirmă că fondurile de pensuni eparhiale formează piedeca în ceea ce privește trecerea preoștii noastre la Cassa generală de pensuni. — Dar nu aceasta este piedeca, ci faptul că Statul nu a luat în bugetul Cultelor așa numita „noime” — care dela 1930 până astăzi se ridică la suma de aproximativ 70 milioane — pentru a fi vărsată la Cassa generală de pensuni, prin urmare nu fondurile de pensuni eparhiale sânt piedecă în această privință. — Inalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul nostru Nicolae este de 2 săptămâni în capitală pentru soluționarea și a acestei chestiuni și nădăjduim că se va ajunge la bun rezultat. In numărul viitor al Telegrafului Român vom reveni mai pe larg.

INFORMAȚIUNI

M. Sa Marele Voevod de Alba-Iulia, Mihai, către ortodocșii din Petroșani. P. C. protopop I. Duma a trimis M. Sale Marelui Voevod Mihai, din încredințarea românilor ortodocși din Petroșani, — următoarea telegramă:

„Credincioșii ortodocși din Petroșani, cari nu vor uita nicidecum mângâierea și mulțumirea de a se fi rugat și miruit (la Rusaliile din 1935) cu Măria Ta în biserica lor parohială, — roagă neîncetat pe milostivul Dumnezeu să Vă dăruiască grabnică și statornică însănătoșire, spre binele Patriei, Neamului și al Bisericii noastre, și spre bucuria Augustului Vostru Părinte și a noastră”.

Măria Sa a binevoit să dea ordin să se răspundă P. C. protopop Duma:

«Din Inalt Ordin. Am onoarea a Vă transmite călduroasele mulțumiri ale M. Sale Marelui Voevod Mihai pentru frumoasele sentimente și bunele urări arătate de Sf. Voastră și credincioșii din Petroșani.

(ss) Comandor Adj. Fundățeanu».

Centenarul Partenie Cosma. Fostul director general la banca „Albina” și una dintre personalitățile de seamă ale Ardealului politic, economic și bisericesc, P. Cosma, a fost comemorat la București în conferința ținută în 12 I. c. la Radio de dl Ion I. Lapedatu, administrator-delegat la B. N. a R., ear în Cluj la Academia comercială prin cuvântul dlui profesor Dr. I. Mateiu. În Sibiu comemorarea se va face de banca „Albina”, — cum ni se anunță, — la 9 Mai 1937, în Duminecă Tomii. Programul se va comunica la timp.

În vederea aniversării centenare, comisiunea interimară a municipiului Sibiu, în urma cererii pornite din cercurile băncii „Albina”, a dat unei străzi sibiene, [a Roșiorilor], numele de: *Strada Partenie Cosma*.

Act de mulțămire. Subsemnatul paroh, în numele consiliului parohial și al poporului dreptcredincios din parohia *Cristian*, protop. Săliște, aduc cele mai sincere mulțumiri parohianei *Maria Gh. Berția*, pentru frumoasa donațiune făcută bisericii noastre, în sumă de Lei 100.000 [unasutămii]. Acest gest, precedat de alte acte de binefacere, fie pildă grăitoare pentru toți ceice iubesc cu adevărat casa Domnului, și cari au mijloace materiale de-a-i veni în ajutor.

Pr. Ioan Răceu.

Dela Societatea Română de înmormântare din Sibiu. On. membri sânt rugați să se întrunească în adunarea generală ordinară în ziua de Duminecă 28 Februar 1937 la ora 11 în sala festivă a Reuniunii culturale naționale a meseriașilor români din Sibiu, strada Brukenthal Nr. 17. Ordinea de zi: 1. Citirea raportului general al comitetului despre mersul societății în anul 1936; 2. Prezentarea bilanțului și a inventarului dela 31 Decembrie 1936 și aprobarea lor pe baza raportului comisiei censorilor; 3. Stabilirea bugetului pe anul 1937 pe baza proiectului prezentat de comitet; 4. Hotărâri asupra propunerilor cuprinse în raportul general. Sibiu, la 18 Februar 1937. — Prof. Timotei Popovici, președinte.

Preoții extrabugetari. Ministrul cultelor a anunțat Vinerea trecută: recunoașterea în bugetul ministerului a 371 preoți din cei aproape 600 preoți ajutători extrabugetari, semnând decizia în acest senz. O parte, din cei rămași în afară, va fi satisfăcută în luna lui Martie, ear toți ceilalți vor fi satisfăcuți prin deschideri de credite extraordinare.

STIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 21 Februar 1937, va predica părintele protopop E. Cioran.

Parastas. Duminecă în 21 Februar a. c. se va servi parastas la biserica catedrală, după terminarea sfinteii liturghii, pentru odihna sufletelor răposaților Victor și Eugeniu Tordășianu.

Conferințe publice se țin Duminecă, în 21 Februar 1937: ora 6 seara, în sala prefecturii județului Sibiu. Conferințiază dl profesor dela universitatea din București, *Radu Gyr*, despre: Anarhismul în poezie.

Sedință literară se ține la „Reuniunea meseriașilor români din Sibiu”, Joi în 25 Februar a. c., ora 8 seara, în sala mare a Reuniunii din strada Brukenthal Nr. 17. Conferințiar: dl protopop l.-colonel *Ioan Dăncilă*. Comitetul.

Recrutarea tinerilor din orașul Sibiu, născuți în anul 1916, și a celor cari au fost amânați de consiliul de recrutare al clasei anului 1937, se ține la primăria municipiului Sibiu [sala mare], zilnic dela ora 8 dimineața, în 1—3 Martie 1937; în 4 Martie 1937 se prezintă elevii tuturor școalelor din Sibiu, născuți în alte județe; în 5 Martie 1937, toți tinerii născuți pe raza altor județe, dar cari locuiesc în Sibiu. — Alte informații se pot cere la primăria municipiului Sibiu, ușa Nr. 21, în fiecare zi de lucru, între ora 8—12 a. m.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească, apare lunar, sub patronajul I. P. S. Mitropolit Nicolae. Abonamentul pe un an: 260 lei. Redacția și administrația: Academia teologică, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Redactor: prof. Grigorie T. Marcu. Numărul pe Februar a. c. cuprinde: Diacon Grigorie T. Marcu: *Sextil Pușcariu*. — Prot. Dr. Nicolae Popovici: *Opinii asupra proiectului de modificare a legii și statutului pentru organizarea Bisericii ortodoxe române*. — Teodor Bodogae: *Mănăstirea Cutlumuș din sf. munte Athos ctitorie românească*. — Gheorghe Șoima: *Divina audiență*. — Dr. Iosif Hradil: *Indemnuri duhovnicești*. — Gr. T. Marcu: *Atitudinile: Epilogul răsvăririi fostului preot Iosif Trifa*. *Suprema jertfă: să mori pentru cruce*. — Grigorie T. Marcu, Dr. Liviu Stan, Gh. Malene și P. Dumitrescu: *Mișcarea literară: Die Kirche der Märtyrer, Ihre Aufgaben und ihre Leistungen*. *Gândirea*. Din viața spirituală. *Observații asupra stării actuale a teologiei ortodoxe*. *Gânduri creștinești*. *Suflete de mucenici*. În școala dragostei lui Isus. *Monografia școalei primare de stat „Oct. Coga” din Rășinari, județul Sibiu*. *Atlasul lingvistic român*. — Gr. T. Marcu, Pr. S. Cădea și Dr. L. Stan: *Cronică: De straje la hotarele sfinte: „Biserica și școala” și „Legea Somânească” în vestmânt nou*. † Pr. Ioan Brânzea. *O sărbătorire dreaptă*. Din Polonia ortodoxă. *Patriarhia sârbească contra comunismului*. — Gr. T. M. și L. S.: *Note și informații*.

Talmudul în lumina nejdovească, de Dr. *Romulus Damian*. Cartea I și II. Tip. F. Darurilor. — Broșură de 24 pagini. Comenzile se efectuează contra *ramburs de 27 lei*, direct de către autor, domiciliat în București VI, strada Sf. Elfeșterie Nr. 8.

Biserica și comunismul, de diaconul P. F. *Alexandru*, 1937, Tip. Cerechez, Huși. — Prețul 10 Lei. Broșura, de 38 pagini, se ocupă de problema comunismului, înfățișând una din conferințele ținute în cadrul adunărilor preoțești din eparhia Hușilor. În partea întâi a conferinței se arată pe scurt doctrina comunistă, în partea a doua se schițează atitudinea bisericii în fața acestei plăgi căzute asupra lumii.

Poșta redacțiunii

Pr. I. A. în I. Cu altă ocazie și la timp potrivit.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul **Telegraful Român**

Redactor responsabil: Pr. Dr. D. Stăniloae

Clopote, Policandre, Sfeșnice

fabricația „OITUZ” București, din material calitate I, cu garanță în scris pe 50 de ani oferă **Librăria Arhidiecezană**, Sibiu, unde se pot vedea diferitele modele gata, cu cele mai convenabile prețuri și franco, gara de predare.

Clopoțele se fabrică în orice greutate și în tonul ce se cere, în termen de 30 zile. Inscricția pe clopote se face gratuit.

Nr. 149—1937

(9) 2—3

Concurs

În înțelegere cu consiliul parohial, publicăm concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român pentru întregirea parohiei de clasa a II-a **Belini**, protopopiatul Sf. Gheorghe.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. casă parohială în stare bună cu supraedificate.
3. Sesiie parohială de 20 jugăre, arător și fânaș, primite prin reforma agrară.
4. Lemne de foc 5 (cinci) stânjini din pădurea compozosorului, având a se îngriji preotul de tăiatul lor.
5. Câte una ferdelă (20 litri) grâu dela circa 60 familii și câte una ferdelă porumb dela restul familiilor (circa 80).
6. Stola stabilită în ședința din 19 Ianuar 1937 a consiliului parohial.

Majoritatea credincioșilor neștiind românește, se cere dela candidați cunoașterea și a limbii maghiare. Cererile de concurs, cu actele necesare și cu autorizația de candidare dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termenul indicat oficiului protopopesc Sf. Gheorghe, iar candidații având prealabila încuviințare a protopopului, se vor prezenta în vreo Duminecă sau sărbătoare în parohie spre a cânta, predica și servi și spre a face cunoștință cu poporul.

Sf. Gheorghe, la 20 Ianuar 1937.

Oficiul protopopesc ortodox român Sântul Gheorghe

Aurel Nistor
protopop

Nr. 12—1937 par.

(12) 2—2

Publicațiune de licitație

În baza ordinului Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 10.479 din 23 Dec. 1936, parohia ortodoxă română din Tilișca, județul Sibiu, dă în întreprindere prin licitație publică în ziua de 28 Februar 1937 ora 3 p. m., lucrările de reparație a bisericii: zidire, tâmplărie și pictura din nou a bisericii.

Planul și devizul se pot vedea la oficiul parohial ortodox român din Tilișca.

Licitația se face pe baza de oferte închise; consiliul parohial va da lucrările acelor în cari are mai multă încredere. Se va depune garanție de 5% în numerar sau în hârtii de valoare.

Spesele de deplasare privesc pe concurenți.

Tilișca, la 11 Februar 1937.

Oficiul parohial:

Pr. Ioan Iosof
paroh

Nr. 7—1937

(8) 3—3

Concurs

Se publică concurs pentru ocuparea postului de cântăreț în parohia Târlungeni, protopopiatul Brașovului, în urma ordinului P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, Nr. 10.552—1936 Bis., cu termen de 30 zile, dela prima apariție în Telegraful Român.

Retribuțiunile:

Salar Lei 6000 (șase mii lei) anual din lada bisericii și stola uzitată și fixată de adunarea protopopească și aprobată de autoritatea superioară bisericească.

Reflectanții diplomați dela școala de cântăreți din Sibiu, au să se prezinte Dumineca la biserica, spre a-și arăta dexteritatea în tipic și cântări.

Târlungeni, 29 Ianuar 1937.

Oficiul parohial ortodox român

Iancu C. Bărbat
paroh

Văzut: Oficiul protopopesc ort. rom. al Brașovului.

Brașov, 29 Ianuar 1937.

Dr. I. Blaga
protopop

Nr. 36—1937

(7) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Renghet**, din protopopiatul Geoagiului, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în Telegraful Român. Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială 10 jug.
3. Dela fiecare familie 2 dcl porumb sfărâmat.
4. Stola obișnuită în protopopiat.

Reflectanții la acest post vor înainta cererile de concurs, însoțite de actele necesare, oficiului protopopesc ortodox rom. al Geoagiului, în termenul prescrist, având a înainta și autorizația P. V. Cons. Arhiepiscopesc de a putea candida la această parohie. Cu încuviințarea oficiului protopopesc, candidații se vor putea prezenta în una din Dumineci ori sărbători în parohie spre a face cunoștință cu poporul și cu referințele locale.

Oficiul protopopesc ortodox rom. al Geoagiului în înțelegere cu consiliul parohial. Geoagiu, la 22 Ianuar 1937.

Inocențiu Tiruța
adm. protopopesc

Nr. 3—1937

(3) 3—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de cântăreț la biserica ortodoxă română din Mercurea, protopopiatul Mercurii, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Tel. Român.

Emolumentele:

Salar anual de 4000 Lei din lada bisericii.

Reflectanții să-și înainteze cererile cu diploma de cantor în termenul deschis la oficiul protopopesc din Mercurea, având a se prezenta în vreo Duminecă ori sărbătoare la biserica spre a-și arăta dexteritatea în tipic și cântări.

Se observă că la acest post de cântăreț vor putea fi aleși numai absolvenți de ai Școalei noastre de cântăreți din Sibiu.

Mercurea, din ședința consiliului parohial dela 16 Ianuar 1937.

Avram S. Pecurariu
protopop-paroh

Nr. 13—1937

(4) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a III-a Săliștioara, cu filia Stoeneasa, protopopiatul Băița, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Întregirea salariului dela stat.
2. Câte una ferdelă porumb dela fiecare familie din materia Săliștioara, iar din filia Stoeneasa câte 20 litri porumb sfărâmat de familie sau echivalentul în bani.
3. Folosirea cimitirului din materia Săliștioara.
4. Venitele stolare satorite din ședința consiliului parohial din 30 Ianuar 1934.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare și de încuviințarea P. V. Consiliu Arhiepiscopesc se vor înainta în termenul legal oficiului protopopesc Băița.

Candidații, cu știrea oficiului protopopesc, se vor prezenta în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserica, spre a servi, a cânta și predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc ort. român Băița în înțelegere cu consiliile parohiale. Băița, la 19 Ianuar 1937.

Dumitru Secărea
protopop